

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

— «Γαρ' όλες τις προσπάθειές μου, ποτέ δέν κατάφερα νά πείσω τόν Μπετόβεν νά παίξει κάτι στό πιάνο», παραπονιόταν ένας Έλβετός συνθέτης σέ κάποιο συμπατριώτη τού Μπετόβεν.

«Και γιά μένα δέν ήταν ευκολότερος ό φίλος μου όσπου κατάφερα νά βρώ τό σφυγμό του. Χτυπούσα τάχα ένα πλήκτρο τού πιάνου και φώναζα ξαφνικά: «Μά Λούντβιχ, τό πλήκτρο αυτό είναι χαλασμένο!» «Ο Μπετόβεν τινάζοταν επάνω»: «Αί; τί; πώς; χαλασμένο πλήκτρο; Γιά νά δω!» Αυτό ήταν!... Καθόταν στό πιάνο κι εγώ τόν άπολόμωνα, χάρη στό κόλπο μου τού χαλασμένου πλήκτρου».

— «Όταν έπρόκειτο νά διευθύνει ό Ίδιος ό Μπετόβεν κανένα δικό του έργο, συχνά παρασυρόταν από τή φλόγα τής δημιουργίας του και έξφευγε από τά συνηθισμένα εκφραστικά μέσα συνεννοήσεως μέ τήν όρχήστρα. Έτσι, όταν κάποτε έπρόκειτο νά διευθύνει τό νέο του έργο ή Νίκη τού Ουέλλιγκτον οι μουσικοί τής συμφωνικής όρχήστρας τής Βιέννης παρακάλεσαν τό μάστορο Ουμλαουφ νά σταθεί κατά τήν έκτέλεση πίσω από τό συνθέτη, γιά νά τούς «ώση» όταν θά έρχόταν ή κρίσιμη στιγμή. Πραγματικά! όταν ό Μπετόβεν προχώρησε στη διέθυνση, άρχισε νά τινάζεται όρμητικά, νά γονατίζει και νά κάνει ένα σωρό παράταιρες κινήσεις. Τότε ό Ουμλαουφ κατάλαβε ότι έπρεπε νά επέμβει και άρχισε νά διευθύνει σιωπηλά πίσω από τήν πλάτη τού συνθέτη. Έτσι ή έκτέλεση τελείωσε μέ όμαλό τρόπο και μόνο τότε ό Μπετόβεν κατάλαβε τί είχε συμβεί. Κατοούφισε στη άρχή λίγο, άλλα όστερα χαμογελώντας έφυγε άπ' τήν αίθουσα εύχαριστημένος».